

Do Mothers Create Gay Sons in the Womb?

Homosexualitatea masculină apare în perioada uterină?

Un nou studiu realizat de Anthony Bogaert și publicat în revista *Proceedings* a Academiei Naționale de Științe a SUA (11 iunie 2006) este prezentat zilele acestea ca o dovadă a existenței unei baze biologice a homosexualității unora dintre bărbații care au frați mai în vârstă.

Studiul intitulat "Frații mai mari biologici și non-biologici și orientarea sexuală a bărbaților" se bazează pe urmărirea trecutului familial a 944 de bărbați homosexuali și heterosexuali, inclusiv bărbați cu frați vitregi, semi-vitregi și bărbați adoptați. Potrivit lui Bogaert, "numai frații biologici mai în vârstă, și nu toți ceilalți frați, inclusiv cei mai în vârstă dar non-biologici, prezic orientarea sexuală a bărbaților, indiferent de perioada de timp petrecută alături de acești frați. Aceste rezultate sugerează o origine prenatală a efectului de ordine de naștere între frați."

În stirile apărute în revista pentru homosexuali *Washington Blade*, Bogaert este citat cu afirmatia: "Se pare că există un efect prenatal. Acesta, dar și alte studii, sugerează că probabil există o bază biologică" a homosexualității.

În studiul său, Bogaert sugerează următoarele:

O teorie a homosexualității masculine conformă cu aceste constatări este aceea a unui răspuns imunitar matern la sarcinile de sex masculin. Această explicație se bazează parțial pe ideea că sistemul imunitar al unei femei ar fi capabil de a ține minte numărul de sarcini de sex masculin anterioare, modificându-și progresiv răspunsul față de următorul făt, potrivit cu numărul de băieți de până atunci. Este posibil ca organismul mamei să dispună de o memorie a sarcinilor de sex masculin (dar nu și de sex feminin) întrucât ea însăși este femeie și astfel, sistemul ei imunitar poate interpreta și ține minte sarcinile de sex masculin (dar nu și pe cele de sex feminin) ca fiind străine. Dacă această teorie a răspunsului imunitar este corectă, atunci legătura dintre reacția imunitară a mamei și viitoarea orientare sexuală a copilului ar fi probabil efectul anticorpilor anti-băieți ai mamei asupra diferențierii sexuale a creierului."

Trei membri ai Asociației Americane pentru Cercetarea și Terapia Homosexualității (NARTH) au analizat studiul lui Bogaert și au constatat unele erori semnificative în el.

Psihiatrul canadian Joseph Berger este membru asociat al Asociației Americane de Psihiatrie și membru în Comitetul de Consultanță Științifică al NARTH și totodată autor al lucrării *The Independent Medical Examination in Psychiatry*. Dr. Berger remarcă:

Acest studiu nu este altceva decât încă o pretentie bazată pe o cercetare superficială care poate fi pură coincidentă sau să nu aibă absolut nici o legătură cu concluzia pe care o propun cercetătorii.

Este o extrapolare conceptuală bazată pe nimic altceva decât o anumită dorință sau poziție personală, pornind de la ceea ce poate fi o constatare aleatorie interesantă, bazată pe un esantion mic de subiecți, dar cu o generalizare în sensul etiologiei homosexualității.

Nu există nici o bază substanțială pentru o asemenea legătură. Este mult prea devreme și tot ce putem face este să speculăm despre posibilele cauze ale acestei constatări, asta

dacă într-adevăr niste studii cu esantioane mai numeroase vor confirma acuratetea acestui studiu.

Există posibile explicatii "de mediu" pentru această constatare, cum ar fi tendinta multor familii de a-l alina pe cel mai mic, deseori întârziind maturizarea lui si formarea unei identități masculine adulte. Tendinta multor copii mici de a face pe plac părintilor, aspect care poate căpăta o conotație aproape feminină.

Există multe explicatii alternative la aceste concluzii. Este total nepotrivit pentru cineva să afirme o certitudine într-un studiu ca acesta, întrucât o asemenea afirmatie este evident politică, nu stiintifică.

Dr. Neil Whitehead, cercetător neo-zeelandez, a analizat si el studiul lui Bogaert:

Studiul lui Bogaert a recrutat din comunitatea homosexualilor persoane cu frati mai mari, pentru a-i compara cu niste heterosexuali cu frati mai mari. De asemenea, a recrutat heterosexuali din familii combinate - familii cu copii adoptati - si a folosit esantioane de arhivă. A confirmat un efect bine-cunoscut în literatură - cu cât un băiat are mai multi frati mai mari, cu atât sunt mai mari sansele ca el să aibă atractii homosexuale. Aspectul nou si chiar interesant este acela că o predictie similară există chiar si atunci când subiectul a fost crescut separat de fratii săi biologici mai mari. Autorul arată deci că homosexualitatea nu poate fi un efect social specific unei familii, ci trebuie să aibă o bază biologică.

Din nefericire, metoda de recrutare afectează credibilitatea acestui studiu. Se stie deja din studiile pe gemeni că esantioanele recrutate din comunitatea homosexualilor sunt predispuse la un input biologic mult exagerat, datorită efectului de voluntar, care apare si la studiile comunitare de alte feluri. Acele perechi de gemeni care erau intrigati că sunt amândoi homosexuali s-au oferit voluntari în număr asa de mare, încât au afectat negativ rezultatele mai multor studii anterioare. Acest lucru a fost arătat ulterior, când s-au recrutat perechi de gemeni din rândul populatiei în ansamblu, iar rezultatele au fost foarte diferite de studiile bazate pe comunitățile de homosexuali, iar acest efect este posibil să fi influențat si studiul de față.

În cazul acesta, este foarte probabil ca voluntarii să fi fost intrigati că sunt homosexuali, desi au fost copii adoptati si, cunoscând natura studiului, s-au oferit voluntari într-o manieră disproporționată - cu cât aveau mai multi frati biologici. Aceasta ar putea genera efectul constatat de autor, dar nu reflectă neapărat realitatea si nici autorul nu pare să tină seama de faptul că adoptia în sine constituie un factor pentru aparitia atractiilor homosexuale. Aceasta înseamnă că studiul nu poate fi luat în serios până nu este confirmat de unul bazat pe un esantion corect (cu adevărat aleatoriu), iar nu pe unul provenit din comunitatea homosexualilor. Există o serioasă îndoială că rezultatele sunt valabile.

Bogaert nu oferă informatii suficiente despre adoptii. Este posibil ca adoptiile să fi avut loc foarte devreme, înainte de orice influență socială a familiei biologice. Aceasta ar sustine pozitia autorului în sensul existentei unor influente biologice. Dar este la fel de posibil ca adoptiile să fi avut loc mai târziu (copii îngrijiti o lungă perioadă de timp, urmată de un divort, de exemplu) iar orientarea sexuală să fi fost deja stabilită. Autorul nu găsește nici o legătură între atractiile homosexuale si anii petrecuti cu fratii non-biologici sau biologici. Această statistică generală ar putea ascunde însă niste date cruciale diferite.

Sunt preocupat si de datele statistice legate de unele aspecte ale modelelor. Un model cu 18 variabile si 378 de subiecti influențează negativ capacitatea statistică într-o asemenea

măsură, încât rezultatul prezintă o marjă mare de eroare, iar autorul nu spune nimic despre cât de mare este acest efect.

Autorul continuă să promoveze nu doar o bază biologică a orientării homosexuale, dar promovează și ipoteza răspunsului imunitar al mamei. Această ipoteză are cel puțin patru straturi speculative și are nevoie de dovezi mult mai bune pentru a fi acceptată.

În final, trebuie menționat că majoritatea homosexualilor NU au frați mai mari. Teoria de față încearcă să explice atracțiile homosexuale pentru 17% din total. Homosexualitatea celorlalți provine din alte cauze.

Lucrarea nu justifică agitația iscată în presă, manifestată prin titluri care afirmă că homosexualitatea se formează în uter.

Psihiatrul dr. Richard Fitzgibbons are și el anumite îndoieli despre afirmațiile lui Bogaert:

În experiența mea clinică, un aspect important cu privire la frații mai mari este respingerea de care un frate mai mic are parte deseori din partea celor mai mari. În particular, acesta este cazul atunci când cel mic nu este bun la sport și primește apelative jignitoare din partea fraților mai mari.

O altă dinamică importantă aici este aceea că frații mai mari deseori își îndreaptă ura față de un tată rece și distant către fratele mai mic. Acesta are atunci parte de respingere din partea celor mai importanți doi bărbați din viața sa. Aceste evenimente traumatice îi slăbesc încrederea în sine, ca bărbat, lucru care constituie un conflict emoțional principal generator de atracții homosexuale.

În fine, unii frați mai mari abuzează de cel mai mic, ceea ce poate fi o altă cauză a atracțiilor homosexuale.

Din fericire, aceste traume legate de frații mai mari și de tată se pot vindeca printr-un proces de înțelegere profundă și de iertare, dar și de dezvoltare a încrederii de sine ca bărbat.